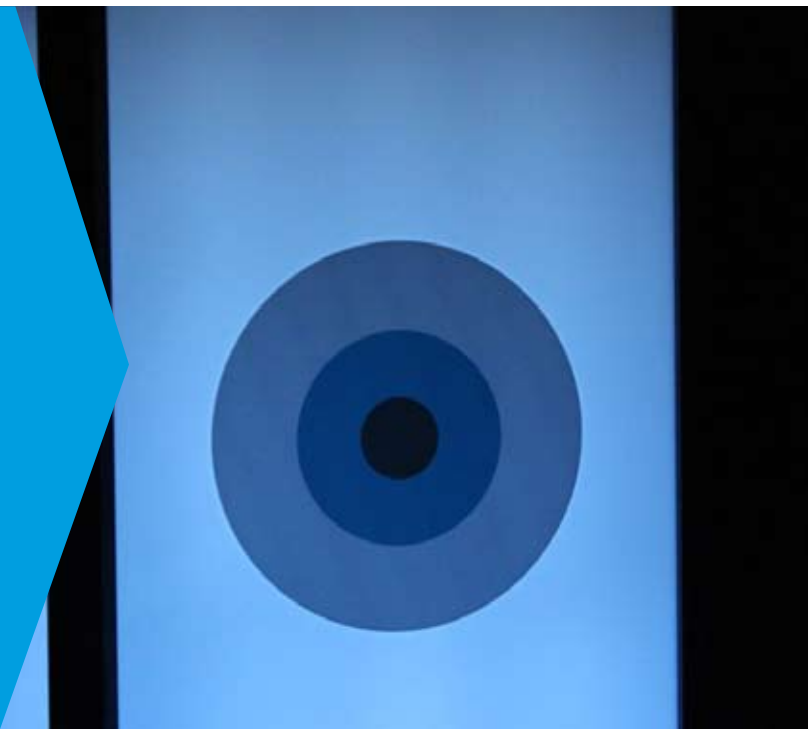

Estudiants de la UdG al Festival Internacional de Cinema de Gijón

/Míriam Pascual/ Fotografies de Míriam Alsa

A la ciutat de Gijón es menja en quantitat i sobretot en qualitat. I això defineix molt bé com és el seu Festival Internacional de Cinema, que enguany es va fer del 18 al 29 de novembre. Dotze dies en què és difícil escollir entre la quantitat de pel·lícules seleccionades amb un selecte criteri cinematogràfic. Un gust pel cinema independent, amb mirades joves, fresques, radicals i inconformistes, on la paraula censura no té lloc. Se n'acaba de celebrar la 47a edició i nosaltres hi hem estat presents. Ens hi han fet sentir com a casa i, a més, ens han donat la possibilitat de visionar pel·lícules que s'estrenen a Espanya per primer cop i d'altres que no s'hi han estrenat i que no s'hi estrenaran mai, moltes d'elles provinents del Festival de Cinema de Sundance. El menú, a part de tenir una secció oficial competitiva de curts i llargmetratges, consta de diverses seccions, com el cicle "Enfants Terribles", que mostra el millor cinema infantil i juvenil del moment. La secció "Esbilla" presenta films que per motius diversos no s'ajusten a l'estàndard de la secció oficial, però que han de ser presents al certamen. A "Llendes" s'hi situen els films que estan al marge d'allò més ortodox. A "Universo Media" es reflexiona sobre les qüestions a cavall del cinema i la filosofia. La secció més completa d'aquest any ha estat "This is England", que ha projectat pel·lícules sobre els moviments juvenils del segle passat al Regne Unit i que s'ha completat amb una exposició fotogràfica titulada "Unordinary People". Entre altres seccions, destaquem les retrospectives, en què els directors més repre-

sentatius de l'esperit del Festival troben un espai propi. Aquest any, les retrospectives s'han dedicat a Fatih Akin, Harmoni Korine i Jean-Gabriel Périot i Aleksey Balabanov, i ens han brindat l'oportunitat d'aprofundir en autors poc coneguts, de qui hem pogut visionar films difícils de trobar, i també ens ha ofert l'oportunitat de conèixer alguns directors que no coneixíem. Amb energia, l'organització busca cada any una banda sonora per al Festival i ofereix concerts irrepetibles, com el de Dean & Britta, Screen Tests d'Andy Warhol.

A continuació us presentem dues pel·lícules de la secció oficial i dues de la secció retrospectiva.

Welcome, de Philippe Lioret, 2009

Míriam Pascual

Pel·lícula francesa d'arrels loachinianes, en què la càmera, totalment objectiva, quasi invisible, ens mostra les històries personals de Simon (Vincent Lindon) i Bilal (Firat Ayverdi), i la relació paternofiliar que sorgeix entre ells. La pel·lícula va aconseguir el premi al millor guió i el premi del jurat jove del Festival de Gijón al millor llargmetratge. Simon és professor de natació en una modesta piscina de Calais, on viu acomodat amb el seu fracàs professional i submergit en la soledat del divorci. La seva habitual indiferència emergeix de l'aigua quan coneix Bilal, un jove kurd que després de recórrer 4.000 km des de l'Iran en condicions infrahumanes queda atrapat a Calais davant la impossibilitat d'arribar a Londres per reunir-se amb la seva estimada. Abial pren la decisió d'aprendre a nedar i creuar el canal de la Mànega, encara que li costi la vida. Els problemes no són solament per al jove Bilal, sinó també per a Simon, ja que la llei condemna a cinc anys de presó totes les persones que ajuden els immigrants. Així és com Lioret ataca la política francesa, i sobretot el ministre d'Immigració, Eric Besson, quan compara la persecució policial a què estan sotmesos els immigrants il·legals en l'actualitat amb la persecució dels jueus el 1943. Lioret intenta, amb aquest film, que no sigui l'Estat qui s'encarregui de posar fronteres a l'amor.

Wakaranai, de Masahiro Kobayasi, 2009

Irene Musach

Kobayasi ja va suscitar polèmica entre el jurat i el públic quan el van guardonar al Festival de Locarno, fa dos anys, amb *Ai no yokan* ('Volver a nacer'). Però ara ens mostra com rere la màscara daurada del Japó, la segona potència mundial, s'oculten els fills de la pobresa. El director s'acosta al conflicte de les desigualtats socials al Japó a partir de la història de Ryo, el protagonista de *Wakaranai*. Ryo és un noi massa a prop de la infantesa per poder superar tot allò que comporta l'absència d'un pare i la malaltia terminal d'una mare. La inexistència d'ajuda econòmica de l'estat el porta a una situació desesperant.

A partir d'un notable exercici de depuració, Kobayashi centra el seu film en la lluita d'un adolescent per combatre la fam. Lluny de caure en el melodrama fàcil, les escenes en què Ryo engoleix en solitari el menjar robat són terriblement fredes i doloroses. La càmera, inquieta, segueix els moviments d'un cos dèbil, gairebé fantasmagòric, que ha d'assumir un pes massa dur.

Wakaranai vol retre homenatge a Antoine Doinel —nen protagonista de *Les 400 coups*, de François Truffaut— però, si a la pel·lícula de Truffaut el mar és símbol d'alliberament, a *Wakaranai* el mar es presenta com a espai funerari. Mentre que Antoine troba la llibertat aproximant-se a l'ideal poètic, Ryo l'acaba buscant en una anhelada estabilitat familiar.

Retrospectiva Jean-Gabriel Périot

Paolo Duarte

Dins les propostes del Festival de Gijón, el programa dedicat al cineasta francès Jean-Gabriel Périot forma part de la gran aposta pel documental contemporani. No resulta fàcil parlar de la seva obra, ja que el seu treball ens porta cap a fronteres al límit d'allò inclassificable. Les seves imatges són ràpides, avancen de manera exhausta, creant un discurs mitjançant l'arxiu fotogràfic, només amb el poder de les imatges, prescindint de qualsevol veu en off com a veu de consciència. *Eût-elle Été Criminelle...* ens presenta imatges de fort contingut, dins una França alliberada dels nazis que prenen el seu discurs amb una *Marsellesa* de fons en què el pes del passat es manifesta en el present i fa que l'espectador es preguntï fins a on pot arribar el poder de la venjança. L'obra *200.000 fantômes* passeja pel dur record d'una Hiroshima arrasada per la crueltat de la guerra, en què un edifici s'esdevé a través del temps en el record d'un passat tràgic. Périot recopila més d'un miler de fotografies que acaben narrant, mitjançant el muntatge, un dels successos més tràgics del segle XX. L'obra de Périot navega en el no-res i utilitza, per fer-ho, els valors plasticostètics del videoart i el pes de la reflexió històrica, i anul·la les genèriques etiquetes proposades pel món cinematogràfic.

Retrospectiva Harmony Korine

Rita Andreu

La recerca de la poètica i la bellesa de la vida en els espais més inhòspits és l'eix vertebrador de la producció cinematogràfica del director nord-americà Harmony Korine. La seva breu però intensa filmografia encaixa a la perfecció amb l'esperit del festival pel caire transgressor i fortament polèmic que caracteritza les seves obres. Després d'escriure diversos guions traslladats a la gran pantalla de la mà de directors consagrats i aclamats per la crítica internacional, com Larry Clark (*Kids*, 1995), Korine es va llançar al món de la direcció amb *Gummo* (1997) i *Julien, Donkey Boy* (1999), pel·lícules que s'estructuren com a catàlegs de la vida quotidiana de tot un seguit de personatges marginats, pobres materialment i espiritualment, cosa que reprèn amb més lleugeresa a *Mister Lonely* (2007), una obra més accessible que les dues anteriors, que centra l'argument en la relació que s'estableix entre uns imitadors de Michael Jackson i Marilyn Monroe dins d'una comuna d'imitadors de personatges famosos de tot tipus. En aquesta última edició del festival, Korine presenta *Trash Humpers* (2009), pel·lícula rodada íntegrament en format VHS que mostra un compendi d'escenes protagonitzades per tres personatges infectes i tarats de l'Amèrica profunda, en què prima la visió poètica de la imperfecció humana.